Karins vittnesbörd – Del 5

Spara som PDF

”Berättelsen om hur jag kom in i Livets Ord... och vägen ut därifrån”

Del 5: Dagboksanteckningar sedan jag slutat på Livets Ord

1998-02-02

Det är nu ett år sedan jag slutade äta glutenfritt och började med vanligt bröd. Det var under påsken 1997. Den 8/4 1997 la jag min avskedsansökan till Livets Ord på brevlådan vid Heidenstams torg. Sedan var det tyst som graven! Tills i fredags. Då kom ett FLYTTBETYG, undertecknat av Ulf Ekman. Det ska jag spara! När jag lämnat in min inträdesansökan till Svenska kyrkan på Salabackeförsamlingens expedition, ringde kyrkoherden efter 3 timmar! Efter 30 minuter satt han här och drack te!

1998-02-16

Jag kom ut ur Livets Ord genom det stora lidandet. Genom att våga känna efter. Med hjälp av Bo Giertz böcker, särskilt *Grunden* och dess lättfattliga undervisning om nådens ordning. Jag grep tag i nåden som ett halmstrå! Men den har minsann visat sig starkare än så! Många livetsordare begriper inte dessa saker.

Anledningen till att jag gick ur var också att jag kände så starkt, att jag inte längre står för Ekmans attityd. Jag ville inte heller längre dela hans ångest och polarisering gentemot alla andra. Jag blev människa.

1998-02-20

Jag har hittat en alldeles fantastisk roman: Karin Boye: *Kris!* Hon har ju varit med om exakt samma saker som jag. Hennes böneliv – hon bryter igenom varje dag och möter Gud och fylls av frid så att människors elakhet bara rinner av.

Så fungerar det plötsligt inte längre och hon letar efter synden i sitt liv, finner sin ovillighet att bli martyr, sin rädsla för kroppsskada. Då blir hon sjuk, men en inre dialog börjar mellan Teologen, Medicinaren och Humanisten (ande, kropp och själ). Hon beskriver jordelivets ångest alltifrån konceptionen som ett schackspel

mellan Svart och Vit. Hon ser verkligen allt i svart. Den svarta parten är jaget, drifterna, ångesten. Den vita är en stenhård, cynisk domare och hindrare. "*En metallröst, en bart huggande vilja, förkroppsligad i ljud - - - låter skymta ett tomt dött världsallt där kärleken är död - ur ödslig mark stiger övergivna borgar, portarna låsta, fönstrens döda ögon, ingen öppnar för det glömda barnet, och ur himlens skarpa blå sänker sig jordens sista höst...*" Det är inga överord!!!

Hon söker kristen själavård, de säger: "*Så får du inte tänka!!!*" Förtvivlan ökar, den förtvivlan som katekesen lärt henne är otrossynd och leder till förtappelse. Stackars, stackars Karin Boye, före de antidepressiva medicinernas tid, nedsliten med serotoninet i botten, dessutom: fördömd! Jag blir riktigt upplivad av boken.

Jag hann plötsligt tvätta i går i stället för på måndag. Soligt och 8-10 plusgrader! Vilken energi det ger. Och tar: jag somnade före kl. 18. Vaknade sen, läste lite, låg och vilade. Vid midnatt gjorde jag blinier som jag åt upp.

1998-02-09

Jag återupptäcker en ny Bo Giertz-bok, *Trons ABC*. "Vem är Gud?" Gud bor i ett ljus dit ingen kan komma, han som ingen människa har sett eller kan se. Man kan inte utforska Gud eller kartlägga hans väsen. Som kristna räknar vi med att det finns oändliga djup i Guds väsen, som vi inte vet något om. Giertz tar fram Guds helighet och Guds kärlek som det viktigaste vi kan veta om Gud.

Om man gått 2 år på "Världens bästa bibelskola". Om man gått en kurs i "Guds karaktär". Om man läst boken "Sju sätt att ta emot gudomligt helande". Om man försökt allt... Och det ändå inte går, man har inte seger, är djupt kluven, fördolt olycklig och har förlorat allt hopp och inte har några drömmar kvar... Om mötena är en plåga. Om man ser hur slentrianmässigt och hur vårdslöst ledare kan bete sig mot människor. Om man ser eljest kloka själavårdare inte kunna förstå sig på "mitt fall", då måste väl ändå hela skulden ligga på MIG? Då måste det väl vara JAG som är halsstarrig och ännu inte vänt om på djupet? Ännu inte... ännu inte nått till katharsis, genombrottets, reningens punkt, dramats peripeti, då himlens krafter förlöses över mitt arma liv.

Kanske var det inte mig det var fel på, kanske jag var i denna svåra tid oälskad, övergiven av mina viktigaste vänner som petat och manipulerat så oöverlagt i min själ. Om jag fått undervisning om allt i Ordet, hållit ut och bekänt ordet och lyssnat till alla irriterade förmaningsord och ändå ingen seger... då kanske segern inte fanns i något av allt jag hört UTAN I NÅGOT AV ALLT DET JAG LÄMNAT NÄR JAG GICK IN I LIVETS ORD OCH LÄMNADE "det gamla", (under protester)?!

Lösningen kanske fanns kvar där jag lämnat den!

Jag kan inte ha tron på mina fem fingrar, inte tvinga Gud att bli den jag vill. Han fanns i det jag lämnat, tvingats lämna. Det var obesmittat av kontroll, ambition, tvång. Det fanns där och jag återfann det i all sin rikedom!!!

Det är skönt och gott att leva. Kanhända hade jag inte funnit sådan frid, om jag inte först kämpat den omöjliga kampen på Livets Ord? Jag kommer inte att ta en sådan väg mer, jag har lugnat och stillat min själ, "som ett avvant barn i dess moders famn."

Citat från Livets Ord (med mina svar):

"*Gud har inte kallat dig att stanna hemma...*"
Jooo!! Tänk för att han har det!

"*Du ska inte ha din identitet vid kaffekoppen, du ska ha den ute vid fronten!*"
Jag har min identitet vid den doftande kaffekoppen, längst inne i hjärtat och var jag än befinner mig.

"*Flätor och gummistövlar...*"
Det livet vill jag ha!

"*En del tjejer luktar inte parfym utan tvål*"
Just det, och gräver i jorden och luktar svett! Busar med katten!

"*Glöm nu allt du har lärt dig förut!*" (maning när Bibelcentret startade sin termin)
Nej! Allt jag lärt mig förut ligger sparat på hårddisken.

"*Kasta dina bekymmer på Herren!*"
Jo, det var en bra kastövning, den fortsätter jag med.

"*Bönens ande*"
Den söker jag. Det är så skönt att inte tillhöra eliten.

/Karin

<– Till Del 4 | Till Del 6 –>